

hva' sku' det være

Af Poul Exner

Konventionsbrud

OPKAST OG DIARRÉ er dagens uorden. Søvnens saboteres med en systematik og hyppighed, kun et virusangrebet barne-tarmsystem kan præstere. Og med to syge småbørn ønsker man kun, man kunne overtage virussen, og børnene kunne sove igennem.

Ønsket, der er gennemført egoistisk, dukkede op, da barnegråd, bæ og bræk for anden gang i løbet af natten tvang mig væk fra dobbeltsengens lune og rene(!) dyne. Med smerter i nakke og arme rejste jeg mig og igangsatte den rutine, som i sin tid fik mig til at sige op som aftenvagter på plejehjemmet i Gentofte og konstatere, at det der med at 'arbejde med mennesker' var groft overvurderet.

Dengang fik jeg løn, og der var faste arbejdstider. Og hvis jeg ikke sov om natten, var det, fordi jeg morede mig i byen. Dengang havde jeg venner, jeg mødtes med. Vi så nye film i biografen, gik til koncerter, dansede og forelskede os.

Det har ændret sig. Og det var ikke, da vi blev gift.

VIDSTE MAN, hvad det indebar at få børn, fik man dem ikke. Men mod kvindelige kønshormoner kæmper selv den tapreste forgæves, og ingen aner heller dybden i det martyrium, forælderrollen er. Når ryggen og armene brænder af smerte over at bære på det skrigende afkom, og alle nerver smertende bønfalder om mere søvn, forekommer beslutningen om at få børn mere vanvittig end at melde sig frivilligt til et reality-show på TV Danmark.

Ifølge FN's torturkonvention regnes det for 'umenneskelig behandling' at tvinges til at indtage stressende og efterhånden smertefulde stillinger og at nægtes adgang til føde og vand samt toilet. Hvis en dansk forhørs officer udsætter irakiske fanger for noget i den retning, står den på hjemsendelse, undersøgelse og stigmatisering. Er det et barn, der sætter sine forældre i en tilsvarende situation – og tilmed systematisk berøver forældrenes søvn – er retssikkerheden suspenderet.

Genèvekonventionen gælder kun i krig, og menneske- og borgerrettigheder i øvrigt kan ikke gøres gældende over for børn og babyer. Når de skider, skal de skiftes og plejes, når de er bange og græder, skal de trøstes og holdes. Og så er det lige meget, om man kun har sovet tre kvarter, og vækkeuret ringer om halvanden time. Og det er i og for sig irrelevant, at man tvinges til at indtage stressende og efterhånden smertefulde stillinger. Barnets tarv overtrumfer alt.

Men kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild. Den søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag. Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

Så når den store dreng på femtrekvarter kvitterer for alle anstrelserne med et klem i hånden, og »jeg elsker dig, far«, så pyt med bæ, bræk og mangel på søvn.

I Camp Eden er det nok til gengæld småt med kærligheden.